

cząwszy — zaokrąga się do następnego dziesiątka w górę, zaś sumę jednostek mniejszą od pięciu, opuszcza się.

§ 7. Przy przeliczeniu należnej sumy franków złotych na marki polskie celem uiszczenia należności, otrzymaną sumę marek polskich zaokrąga się do dziesiątków tysięcy marek polskich, od pięciu jednostek tysięcy począwszy, zaś kwot niższych od pięciu tysięcy nie uwzględnia się.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

160.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 stycznia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie zastosowania jednostki stałej do składek w ubezpieczeniu od wypadków na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz cieszyńskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 127, poz. 1044) zarządza się w wykonaniu art. 9 wyżej wymienionej ustawy odnośnie do wymiaru opłat za ubezpieczenie od wypadków, unormowanego ustawą z dnia 28 grudnia 1887 r. austr. dz. u. p. 1888 r. № 1 w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413) co następuje:

§ 1. Opłaty za ubezpieczenie, przewidziane w § 16 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. dz. u. p. z 1888 r. № 1) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413), na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz cieszyńskiej części województwa śląskiego, przeliczają się na franki złote w ten sposób, że sumę ustaloną za okres obrachunkowy w markach polskich dzieli się przez przeciętną wartość franka złotego w danym okresie.

Pierwszym okresem obrachunkowym, do którego zastosowane będzie przeliczenie powyższe, jest II półrocze 1923 r.

Kurs franka złotego w powyższym okresie wynosi z niezbędnym zaokrągleniem 267,828.

O ileby przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia wymierzone, wzgl. wpłacone już zo-

stały w markach polskich opłaty za II półrocze 1923 r. dokonany będzie wymiar ponowny z uwzględnieniem zasad powyższych, a kwoty wpłacone potrącone będą po przeliczeniu ich podług kursu franka złotego w dniu uiszczenia od należności ustalonych na podstawie nowego wymiaru.

Postanowienia niniejszego paragrafu stosują się odpowiednio do zaliczek na opłaty ubezpieczeniowe.

§ 2. Opłaty, wymierzone w markach polskich za okresy przed II półroczem 1923 r., a niezapłacone jeszcze w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przeliczają się na franki złote podług kursu franka złotego w tymże dniu.

§ 3. Opłaty, wymierzone we frankach złotych lub przeliczone na franki złote w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia, uiszcza się w markach polskich podług kursu franka złotego w dniu wpłaty.

§ 4. Od zaległych opłat ubezpieczeniowych, ustalonych w myśl zasad niniejszego rozporządzenia pobierane będą odsetki zwłoki w wysokości 2% miesięcznie.

§ 5. Jeśli przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia wyniknie kwota franków złotych więcej niż o jednym miejscu dziesiętnym, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrąga się wzwyż do pełnej dziesiątej części franka złotego, w przeciwnym razie setne i dalsze części franka złotego opuszcza się.

§ 6. Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie, dokonanego przy wpłacie należności, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez 10,000, a zarazem 4 ostatnie cyfry wynoszą 5,000 lub więcej, to zaokrąga się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez 10,000; jeśli ostatnie 4 cyfry tworzą liczbę niższą niż 5,000, to zastępuje się je zerami.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

161.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 lutego 1924 r.

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13, 33 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) i w częściowej zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 42 poz. 285) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze m. stoł. Warszawy i województw: warszawskiego, bielskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego i wolińskiego istniejący tam rejonowi hurtownicy tytoniowi obowiązani są zaopatrywać się w pierwszym rzędzie w wyroby tytoniowe rządowej produkcji w wyznaczonych im państwowych magazynach wyrobów tytoniowych.

Miesięczny kontyngent rządowych wyrobów tytoniowych, jak i każda z rejonowych hurtowni tytoniowych winna minimalnie wykupić z państwowego magazynu, ustala się na 30% ogólnego zakupu wyrobów tytoniowych (rządowych i prywatnych) w poprzednim miesiącu.

Kontyngent ten w pierwszym miesiącu po wyjściu niniejszego rozporządzenia, względnie po uruchomieniu hurtowni, lub w razie, gdyby ogólny zakup wyrobów tytoniowych jakiejś hurtowni był bardzo mały, winien w każdym wypadku wynosić najmniej 100.000 sztuk papierosów, względnie 100 kg. tytoniu krajowego lub 10.000 sztuk cygar. Przy zakupie naraz kilku z powyższych rodzajów wyrobów ustala się stosunek 1.000 papierosów = 1 kg. tytoniu = 100 cygar.

W wyroby tytoniowe prywatnych fabryk będą mogli rejonowi hurtownicy tytoniowi zaopatrywać się w prywatnych fabrykach, położonych na obszarze Państwa, dopiero po uzyskaniu z państwowego magazynu wyrobów tytoniowych zaświadczenia w 2 egzemplarzach, że wykupili w odnośnym miesiącu cały kontyngent rządowych wyrobów tytoniowych. Zaświadczenia powyższe wydawać będą państwowe magazyny wyrobów tytoniowych przydzielonym do nich hurtowniom tytoniowym, po sprawdzeniu w księgach poborowych hurtowni, czy wykupione przez nie w odnośnym miesiącu kontyngenty rządowych wyrobów tytoniowych odpowiadają 30% ogólnego zakupu wyrobów tytoniowych (rządowych i prywatnych) w poprzednim miesiącu, względnie wyznaczonemu powyżej minimum.

Rejonowi hurtownicy tytoniowi przedkładać mają 1 egzemplarz udzielonego im zaświadczenia prywatnej fabryce wyrobów tytoniowych wraz z zamówieniem, drugi zaś egzemplarz winien być przechowywany przez hurtownika razem z rachunkiem prywatnej fabryki, jako udokumentowanie odnośnej pozycji przychodu księgi poborowej.

§ 2. Detaliczni sprzedawcy wyrobów tytoniowych na obszarze Państwa wymienionym w § 1 obowiązani są zaopatrywać się również w pierwszym rzędzie w wyroby tytoniowe rządowej produkcji w wyznaczonych im rejonowych hurtowniach tytoniowych.

Kontyngenty rządowych wyrobów tytoniowych, jakie detaliści winni wykupywać w rejonowej hurtowni, oznaczać będą najbliższe organa kontroli skarbowej (inspektoraty kontroli skarbowej) i w odpowiednim stosunku do wielkości wykupionego przez rejonowego hurtownika kontyngentu w państwowym magazynie wyrobów tytoniowych i ilości przydzielonych do rejonowej hurtowni detalicznych sprzedaży, mając na względzie, że samoistne i znajdujące się w ruchliwym punkcie sklepy tytoniowe winne otrzymywać większe kontyngenty od sklepów tytoniowych

niesamoistnych lub położonych w miejscach, gdzie pokup wyrobów tytoniowych jest mniejszy.

W państwowych magazynach wyrobów tytoniowych będą mogli detaliści zaopatrywać się bezpośrednio jedynie w tym wypadku, jeśli otrzymają zaświadczenie od najbliższego organu kontroli skarbowej, że hurtownia rejonowa nie jest czynna, względnie nie posiada zapasu rządowych wyrobów.

W wyroby tytoniowe prywatnych fabryk zaopatrywać się mają detaliczni sprzedawcy również w swych rejonowych hurtowniach tytoniowych, po wykupieniu w hurtowni w pierw wyznaczonego im kontyngentu rządowych wyrobów tytoniowych.

Wprost w prywatnych fabrykach będą mogli detaliczni sprzedawcy zakupywać wyroby tytoniowe jedynie w tym wypadku, jeśli otrzymają zaświadczenia najbliższego organu kontroli skarbowej (w 2 egzemplarzach), że hurtownia rejonowa nie jest czynna, względnie, że wykupili w odnośnym miesiącu w swej rejonowej hurtowni cały wyznaczony im kontyngent rządowych wyrobów tytoniowych, a hurtownia nie posiada na składzie wyrobów prywatnych fabryk żądanych przez detalistę (ta sama firma i gatunek).

Jeden egzemplarz powyższego zaświadczenia przedkładać będą detaliczni sprzedawcy prywatnej fabryce wraz z zamówieniem, drugi zaś egzemplarz przechowywać winni razem z rachunkiem prywatnej fabryki, jako udokumentowanie odnośnej pozycji przychodu księgi poborowej.

§ 3. Prywatne fabryki wyrobów tytoniowych obowiązane są realizować w pierwszej linii zamówienia rejonowych hurtowników tytoniowych.

Tak rejonowym hurtownikom tytoniowym, jak i detalicznym sprzedawcom wyrobów tytoniowych na obszarze Państwa, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, będą mogły prywatne fabryki sprzedawać towar wyłącznie za przedłożeniem przez nich wyszczególnionych w §§ 1 i 2 zaświadczeń państwowych magazynów wyrobów tytoniowych, względnie organów kontroli skarbowej. Każdą pozycję księgi magazynowej (rozchodowej) dokumentować winne prywatne fabryki duplikatem rachunku, wystawionego rejonowemu hurtownikowi, względnie detalicznemu sprzedawcy i powyższymi zaświadczeniami.

Obowiązkiem stałej skarbowej kontroli prywatnych fabryk będzie przeprowadzenie ścisłego w tym kierunku nadzoru sprzedaży w fabrykach prywatnych i ich składach fabrycznych. Z fabryk względnie składów fabrycznych będą mogły być wypuszczone wyroby tytoniowe tylko za okazaniem organom stałej kontroli skarbowej przez fabrykę rachunku z zaświadczeniem państwowego magazynu, względnie organu kontroli skarbowej.

Niezależnie od kontroli, przeprowadzanej przez stały organ kontroli skarbowej w prywatnych fabrykach zarządzać będą urzędy akcyz i monopolów w terminach do miesiąca — kontrole położonych w ich okręgach prywatnych fabryk przez specjalnie wydelegowanych w tym celu urzędników. Urzędnicy ci sprawdzać będą w księgach magazynowych i t. p. prywatnej fabryki, czy postanowienia niniejszego rozporządzenia są ściśle przestrzegane.

W razie skonstatowania jakichkolwiek przekroczeń w tym kierunku ze strony prywatnych fabryk, zawiadomiona winna być o tem natychmiast Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, a to niezależnie od dochodzeń karnych, wszczętych przez kompetentne władze skarbowe.

W razie kilkakrotnego powtórzenia się przekroczenia, zarządzać będzie Minister Skarbu po myśli rozporządzenia z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23, poz. 142) cofnięcie koncesji odnośnemu prywatnemu fabrykantowi.

§ 4. Sprzedawcy wyrobów tytoniowych na obszarze Państwa, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, nie posiadający koncesji na rejonowe hurtownie tytoniowe, jak również t. zw. sklepy fabryczne prywatnych fabryk na całym obszarze Państwa wykonywać mogą wyłącznie detaliczną sprzedaż t. j. bezpośrednio konsumentom, bez udzielania kupującym jakiegokolwiek rabatu.

Wyjątek stanowiąc będą sprzedaże wyrobów tytoniowych prowadzone przez spółdzielcze Związki Stowarzyszeń Spożywczych na podstawie specjalnych koncesji w myśl § 4 ustęp 1 rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 285), jak również sklepy tytoniowe, które otrzymają z Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego odpowiednie zezwolenie.

§ 5. Sprzedawców wyrobów tytoniowych, nie stosujących się do postanowień §§ 1, 2 i 4 niniejszego rozporządzenia karać będą kompetentne władze skarbowe (urzędy akcyz i monopolów, izby skarbowe) w drodze zarządzenia administracyjnego, po myśli art. 33 ustęp 2 ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409). W razie dwukrotnego powtórzenia się przekroczenia (niewypełniania obowiązku sprzedawcy) zarządzać będą wyżej wymienione władze bezwzględnie utratę koncesji, i o ile dotyczyć to będzie hurtownika tytoniowego, zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 6. Na obszarze Ziemi Wileńskiej, województw: poznańskiego, pomorskiego, poleskiego i nowogródzkiego obowiązywać będą postanowienia niniejszego rozporządzenia z chwilą utworzenia tam rejonowych hurtowni tytoniowych.

§ 7. Sprzedawcom wyrobów tytoniowych na obszarze województw: śląskiego, krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego nie jest dozwolonem nabywanie wyrobów tytoniowych prywatnych fabryk, z wyjątkiem sprzedawców w województwie śląskiem, którzy będą mogli nabywać na warunkach ustalonych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia wyroby prywatnych fabryk, położonych na obszarze województwa śląskiego.

Na obszarach województw: krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego wyroby tytoniowe prywatnych fabryk uważane być mają za niedopuszczone do sprzedaży, w rozumieniu art. 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409); na obszarze województwa śląskiego wolno będzie sprzedawcom

wysprzedać znajdujące się już u nich zapasy wyrobów tytoniowych prywatnych fabryk z innych województw do końca lipca 1924 r. Po tym terminie także na obszarze województwa śląskiego należy wyroby tytoniowe prywatnych fabryk z poza obszaru tego województwa traktować jako niedopuszczone do sprzedaży (art. 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym).

Prywatnym fabrykom na całym obszarze Państwa z wyjątkiem fabryk położonych na obszarze województwa śląskiego, które będą mogły sprzedawać swe wyroby koncesjonowanym sprzedawcom na obszarze województwa śląskiego na warunkach ustalonych w §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia—nie wolno wysyłać swych wyrobów tytoniowych do sprzedawców na obszarze województw: śląskiego, krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego, a to pod rygorem utraty koncesji na fabrykację.

§ 8. Tabakę do zażywania, tudzież tytoń do żucia wolno prywatnym fabrykom sprzedawać koncesjonowanym sprzedawcom na całym obszarze Państwa bez żadnych ograniczeń.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem stol. m. Warszawy, gdzie obowiązywać będzie dopiero od dnia 1 kwietnia 1924 roku.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

162.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zastosowaniu stałej jednostki do przeliczenia opłat ustanowionych w dekretach z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki, o ochronie wzorów rysunkowych i modeli i o ochronie znaków towarowych (Dz. P. P. P. № 13, poz. 137, 138 i 139), podwyższonych ustawą z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 89) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 29 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 912).

Na podstawie art. 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty ustanowione w dekretach z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki o ochronie wzorów rysunkowych i modeli i o ochronie znaków towarowych (Dz. P. P. P. № 13, poz. 137, 138 i 139), podwyższone ustawą z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 89) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 1923 r. (Dz. U. R. P.